

Violeta al contenidor

Violeta la Burra mai es va ocultar i els tabús se'ls passava per la regatera, l'arc de triomf i per tot arreu on pogués donar-li una mica de gustet

Revistes i articles on apareix Violeta la Burra | Toni Vall

Violeta la Burra vivia a Enric Granados quasi cantonada amb Còrsega. Feia molts anys. Més de quaranta. Havia vingut de la seva Herrera natal. No hi vaig ser mai malgrat que alguna vegada m'havia convidat perquè deia que hi tenia tresors. "El timbre rojo del interfono", és on s'havia de trucar, era casa seva. L'havia pintat amb retolador per estalviar-se explicacions, o vés a saber per quin motiu.

La Violeta es va morir, fa un parell de setmanes, a casa seva, a Sevilla. I la seva altra casa, la de l'Eixample, just a sota de la Diagonal, es va quedar buida d'ànima. Quedaven els rastres de tota una vida allà. No hi vaig voler pensar, no vaig encertar amb preguntar-me què passaria amb tot el que hi havia a casa seva. Semblo un principiant que baixa de l'hort!

En efecte, quan ja estaven tots els articles sobre ella escrits, quan ja se li havia fet el multitudinari homenatge al Dry Martini, vaig anar a la botiga de col·leccionisme que hi ha a la cantonada de casa seva i el Josep, que també la coneixia bé, em va treure un plec de revistes que tenia guardades per mi. Li havia portat aquell mateix matí un dels seus proveïdors, aquells que sense descans espigolen la ciutat a la recerca de tresors que ja no vol ningú, de memòries que acaben a la brossa. Les revistes venien de casa la Violeta, esclar, havien dormit al contenidor de la cantonada. "T'interessen, oi?", em va dir sabent ja quina seria la resposta.

[noticia]195943[/noticia]

Esclar que m'interessaven, com no m'havien d'interessar! Eren nou o deu revistes que Violeta guardava perquè hi apareix ella en els seus moments d'esplendor. Reportatges, retalls, fotocòpies d'una vida dedicada a la cançó, a la faràndula, als escenaris. Revistes adreçades al món gai, revistes tan mítiques com *Party* o *Papillón*, de les que avui no se'n recorda ningú però que, durant molts anys, van ser refugi proscrit, vàlvula d'escapament, intimitat, militància, lluita i visibilitat del que molts volien mantenir invisible, ocult, tabú.

Violeta va ser sempre visible, sempre va sortir de la foscor, mai es va ocultar. Els tabús se'ls passava per la regatera, l'arc de triomf i per tot arreu on pogués donar-li una mica de gustet.

Les revistes que ara tinc a casa meva són poques, segur que se n'han perdut moltes més, també fotos, programes de mà, tota mena de documentació interessant sobre la vida d'aquesta persona irrepètible, aquest Pedro Moreno que per sempre serà Violeta la Burra.

[noticia]196380[/noticia]

Després de molts anys pensant sobre aquest tema, després d'haver vist els records de Carmen de Mairena tirats en un punt verd de la Zona Franca. Després d'haver trobat als Encants els records d'Andreu Valldeperas, l'històric propietari del Zurich. Després d'haver remenat premis i plaques de l'acalder Porcioles. Després d'haver trobat alguns tresors entre els papers llançats de Ricardo Pastor, el Pitoniso Pito. Després d'haver sabut que gran part del fons documental d'Albert Ràfols-Casamada i Maria Girona va aparèixer a la Plaça de les Glòries. Entre el més sublim i el més popular.

Entre el més valuós i el que no té més valor que la memòria. Després de tot això, em temo que només queda el consol i el repte de convertir-te en caçador de memòries oblidades.